

I. KAPITOLA

Do Prahy Oldřich z Chlumu toho roku nespěchal, i když vraždy, které se udály na Bezdězu během zimního sněmu severočeské šlechty, vzbudily zájem celého královského dvora.

Věděl však, že v Praze vše ochotně vyličí, určitě nejednou a mnohomluvně, boleslavský sudí Hanuš z Hruštic. U vyšetřování byl a spolupodepsal protokol, jímž byl Marek z Vartemberka zbaven obvinění z mordu urozeného sou-seda.

Dopadlo to tedy dobře, přesto byla celá věc Oldřichovi z Chlumu nepříjemná hned dvakrát. Marek byl jeho švagrem, už proto musel jednat obezřetně, aby ho severočeská šlechta nemohla nařknout, že příbuzným nadržuje. Navíc to nebylo poprvé, kdy tahal Vartemberky z nesnází. Byli příliš mocní a jejich sousedé neustále vymýšleli úskoky, jak jejich vliv oslabit.

Ovšem to, co následovalo, bylo Oldřichovi z Chlumu ještě nepříjemnější, nicméně jinak jednat nemohl. Bylo mu už šestačtyřicet let a musel myslet na to, jak zabezpečí svou rodinu. Každého si jednou povolá ten nejspravedlivější soudce k sobě. Toho se nebál, jeho svědomí bylo čisté, vždycky se choval jako dobrý křesťan, spravedlivý soudce a věrný služebník svého krále. Jenže kráčet ke spáse nestačilo. Jeho povinností bylo zabezpečit ženu a děti, až je navždycky opustí. Král Přemysl mu byl nakloněn, ale jen proto, že ho potřeboval. Jakmile ho potřebovat nebude, svěří Bezděz do správy někomu jinému. A co pak?

Proto s manželkou po ostré hádce přiměli jejího bratra Marka z Vartemberka, aby Ludmile konečně doplatil dědictví po otci Markvartovi. Nebylo to jednání příjemné, ale nakonec vše dobře dopadlo. Marek samozřejmě hotové peníze neměl, a tak jim místo nich postoupil tvrz Zbysko i s několika vesnicemi, ovšem museli mu ještě doplatit. Na to padlo vše, co si během života našetřili. Ale vyplatilo se to. Jejich malé panství nebylo špatné a na skromnou obživu rodiny by v případě nutnosti stačilo, zjevně však potřebovalo lepší péči.

Oldřich z Chlumu získal Zbysko těsně poté, co dokázal nevinu svého švagra Marka. Proto si musel od severočeských velmožů vyslechnout nejednu jízlivou poznámku. Jindy byl na slovo úplatek a protekce alergický, protože v životě od nikoho nic nevzal. Nicméně tentokrát výpady mlčky přecházel. Hádky stejně k ničemu nevedly a dobře věděl, že se záhy objeví jiné starosti a rytíři se začnou zabývat něčím jiným. A nemýlil se. Římský král Rudolf Habsburský zvyšoval svůj nátlak na českého krále a šlechta pozorně vyčkávala, jak to dopadne a co by z toho mohla získat pro sebe.

Teprve když Oldřich z Chlumu urovnal všechny spory v kraji, mohl se věnovat vlastním záležitostem. Jako správce dosadil do Zbyska svého chráněnce Vencela. Ale ještě předtím mu uspořádal svatbu s Raškou, která dosud sloužila Ludmilině švagrové Dobromile. Ostatně, byl jí vděčný, neboť to ona přiměla svého manžela Marka z Vartemberka, aby dluh vůči rodině vyrovnal.

Zbývala už jen maličkost. Vlastnictví Zbyska musel Oldřichovi z Chlumu a jeho rodině potvrdit český král Přemysl. Proto se koncem jara vydal se svými pomocníky panošem Otou a velitelem Divišem do Prahy. Bylo příjemné